

КЪДЕ СА МОНЕТИТЕ?

КЛЮЧОВЕ ЗА ПОСТИГАНЕ НА ВРЪЗКАТА
МЕЖДУ ДЕЦА И РОДИТЕЛИ

Една нощ, в неznайно кое време, един човек сънувал специален сън: сънувал, че приема няколко монети от ръцете на родителите си. Не знаем дали били много или малко, нито дали били хиляди, стотици или дузина, или едва две. Също не знаем от какъв метал били направени, дали били от злато, сребро, бронз или може би от обикновено желязо.

Докато сънувал, че родителите му му дават монетите, човекът усетил спонтанно топлина в гърдите си. Обзела го голяма радост. Бил много доволен, изпълнен с нежност и спал с наслада през остатъка от нощта.

Когато се събудил на следващата сутрин, усещането за спокойствие и удовлетворение продължавало. Тогава човекът решил да отиде до дома на родителите си. И когато пристигнал, ги погледнал в очите и им казал:

– Тази нощ пристигнахте в съня ми и поставихте в ръцете ми няколко монети. Не си спомням дали бяха много или малко. Също не знам от какъв метал бяха направени, дали благороден или не. Но това няма значение, защото се чувствам изпълнен и доволен. И идвам да ви кажа: **Благодаря ви, достатъчни са. Това са монетите, от които имам нужда и които заслужавам. Така че ги взимам с удоволствие, защото са от вас.** С тях ще бъда в състояние да измина своя собствен път.

Чувайки това, **родителите, които като всички родители се чувствали по-велики чрез признанието на своите деца**, се почувствали още по-велики и по-щедри. Почувствали, че могат да продължат да дават на сина си, защото способността да получаваш усилва величието и желанието да даваш. Така че казали:

– Ти си един добър син. Можеш да задържиш монетите, защото те ти принадлежат. **Можеш да ги харчиш както поискаш** и не е необходимо да ни ги върнеш. Те са твой подарък, единствен и неповторим. Те са за теб.

Тогава синът се почувствал също велик и изпълнен. Възприел се като завършен и богат и **можел да остави в мир дома на родителите си**. И с отдалечаването си, неговите крака стъпвали по-твърдо на земята и той вървял все по-стабилно. И тялото му също се чувствало добре установено тук и пред очите му се отварял ясен път и блестящ хоризонт.

Докато вървял по своя земен път, той се срещал с различни хора. Придружавали го в определен участък от пътя, понякога по-дълъг, понякога по-къс. Някои го

придружавали през целия му живот. Били негови съдружници, приятели, интимни партньори, съседи, колеги, сътрудници и включително съперници. Като цяло, пътят му бил ведър, радостен, в синхрон с неговия дух и неговата индивидуална същност. И въпреки че не бил освободен от физическите мъки, които животът налага, той ги чувствал като част от пътя си.

От време на време, когато обръщал поглед назад към своите родители, си спомнял с благодарност за получените монети. И когато обследвал хода на живота си или поглеждал към децата си, или си спомнял за постигнатото в персонален, професионален, социален или духовен аспект, се появявал образът на родителите му и той си давал сметка за всичко това, което било възможно благодарение на полученото от тях и със своя успех и постижения ги почитал.

И казал сам на себе си: **„Няма по-добър обогатяващ фактор от собствения произход“** и тогава гърдите му отново се изпълвали със същото вътрешно усещане, което го било обзело онази нощ, в която сънувал, че получава монетите.

През друга нощ и в друго време, друг човек сънувал същия сън, тъй като рано или късно всички стигаме до него. Пристигнали неговите родители и му дали в ръцете няколко монети. В този случай също не знаем дали били много или малко, дали били хиляди или стотици, или дузина, или едва две. Не знаем от какъв метал били направени, дали от злато, сребро, бронз или от обикновено желязо.

Сънувайки, че получава в ръцете си монети от своите родители, този човек почувствал спонтанно някакво неу-

добество. Обзело го горчиво безпокойство от усещането за тежест в гърдите и мъчителен дискомфорт. През остатъка от нощта спал, въртейки се в завивките.

Събуждайки се, все така неспокоен, почувствал раздразнение, което приличало на гняв, но усещал също и жал и негодувание. Лицето му изразявало страдание и недоволство. С ярост и леко чувство на срам решил да отиде до дома на своите родители. Пристигайки там ги погледнал косо и казал:

– Тази нощ ви сънувах и поставихте в ръцете ми няколко монети. Не си спомням дали бяха много или малко. Също не знам от какъв метал бяха направени, дали от благороден или не. Но това няма значение, защото се чувствам празен, окаян и наранен. Идвам да ви кажа, че вашите монети не са подходящи и не са достатъчни. Не са монетите, от които имам нужда, нито ги заслужавам, нито ми принадлежат. Така че аз не ги искам и няма да ги взема, въпреки че са ваши и идват при мен от вас. **С тях моят път ще е прекалено тежък и прекалено тъжен и аз няма да стигна далеч.** Ще си вървя без вашите монети.

И родителите на този човек, така както всички родители, когато нямат признанието на своите деца занижават стойността си и страдат, се почувствали още по-незначителни. Оттеглили се, омаловажени и тъжни във вътрешността на дома си. С безпокойство разбрали, че могат да дават на своя син още по-малко, отколкото до сега, **защото пред затруднението да даваш и взимаш, величието и желанието да даряваш стават все по-малки и вехнат.** Запазили мълчание, сигурни, че в хода си времето и мъдростта, която носи със себе си животът, може би ще се поправят грешните стъпки на сина им.